

těm válečným poškozcům, kteří nemají zabezpečené existenční minimum z vlastních příjmů neb z příjmů osob, jež jsou povinny přispívat k jich výživě. Vztahují se proto i ustanovení § 4 odst. 1 a 2 zák. č. 142/20 na všechny vál. poškozence a jest názor stížnosti, že odst. 2 § 4 vztahuje se jen na invalidy proto, že stanoví podmínku aspoň 50% neschopnosti k výdělku, mylným.

Jest nesporno, že st-lka nabyla nároku na zaopatř. požitky od státu dříve než jí úmrtím jejího manžela vznikl nárok na důchod vdovský podle tohoto zákona, že zaopatřovací požitky od státu pobírá a že požitky ty činily v r. 1922 4330 K 32 hal. Dle ustanovení 2. věty, 1. odst. § 4 zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 by st-lce nárok na důchod vdovský dle § 13 příslušel jen tenkrát a potud, když a pokud by příjem ze zaopatř. požitků jí od státu příslušejících nepřevyšoval o 100% požitků, jež by jí jinak dle cit. zák. příslušely. Stížnost však netvrdí, že by tato podmínka pro přiznání důchodu vdovského byla dána.

Č. 5736.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Živn. úřad není povinen za všech okolností slyšeti obec, než odepře udělit žadateli koncesi hostinskou.

(Nález ze dne 4. června 1926 č. 12.013.)

V ě c: Josef St. ve V. proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdila zsp v Praze instančně výměr politické expositury ve V., jímž st-li odepřena byla koncese hostinská a výčepnická pro dům čp. . . . ve V.; rozhodnutí to odůvodnila poukazem k tomu, že místní potřeba obyvatelstva ve V. této živnosti nevyžaduje, jsouc dostatečně kryta dosavadními živnostmi hostinskými a výčepními, poněvadž v městě na 10.450 obyvatelů jest 44 hostinských a výčepních živností.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná vytýká jako vadu řízení a nezákonnost v podstatě jen, že ani I. ani II. stolice před vydáním rozhodnutí o žádosti st-lově neslyšely obec.

Námítku tuto neshledal nss důvodnou, uváživ, že podle znění § 18 odst. 4 ž. ř. jest živn. úřad povinen slyšeti obec před udělením koncese pro živnost hostinskou a výčepnickou. Z ustanovení toho nelze vyvozovati povinnost úřadu slyšeti za všech okolností obec také tenkrát, když koncesi odpírá. Že by však v případě, o nějž jde, se zřetelem na nějaké zvláštní konkrétní okolnosti bylo slyšení obce nezbytnou podmínkou, aby úřad zjednal si pro posouzení místní potřeby dostatečný podklad, stížnost nenamítá a také ze spisů nikterak nevysvítá, nehledě ani k tomu, že v řízení o stejné žádosti st-lově asi před rokem obec slyšena byla a potřebu místní popřela.

Č. 5737.

O b e c n í ú ř e d n í c i: I. * Lhůta stanovená v § 18 zákona z 23. července 1919 č. 443 Sb. počíná běžeti, jakmile přestupek disciplinární